on sellega palju raha teeninud, kuna kütid endid ilmaaegu waewawad. Ei ole ka kade mees sugugi, waid õpetab teistele ka seda kunsti, üteldes: „Pane hilja sügise sinna kohta, kus pardid endid harjunud wiisil koguwad, mõned kõrwitsad wee pääle ojuma. Eesmalt on pardid kül arad, aga kui näewad, et midagi kahju karta 'pole, lasewad endid sinna maha. On n'ad sellega juba harjunud, siis mine igakord üks tund enne nende mahalaskmist sinna kohta, wõta riided seljast ära — ehk muretse omale niisugused riided, mis wet pidawad, — pane omale üks ööneks tehtud kõrwits pähä, mis üle näu ulatab, — pisukesed silmaaugud wõid sisselõigata, et näha wõib — ja hoia ennast nenda sügawas wee sees, et kõrwits üksi nähtawale jääb. Nüüd tulewad pardid, lasewad sinna maha ja ojuwad mureta ümber. Hakka nüüd ühe lähema pardi jalgust wee alt kinni, tõmba teda tasakeste alla ja tapa ära. Teised ei saa sest midagi tähelepanema, waid wõid neid nenda palju alla tõmmata, kui neid sääl on ehk kui su süda himustab."

Jutu jätkud.

Ühe wõõraspeu pääl räägiti ühest kuulsast maalmeistrist, kes ühe korra pinsli tõmbamisega naeratawa lapse näu nutuliseks wõida muuta. „Mis kunst see siis on," tähendas üks nendest, „seda wõin mina luuawarrega ka teha."

Kütt laskis parti, aga laeng ei läinud wälja. Nüüd waatas mees raua sisse, mis sääl wiga pidi olema. Sell'samal silmapilgul nägi ta laengut tulewat, pani ruttu püssi palge, sihtis ja laskis kaks parti korraga maha.

Üks lühike paks naene tuli kohtuwanemate juure selle palwega, et ta ennast omast mehest tahab äralahutatud saada. Kui temalt küsiti, miks ta seda tahta, wastas ta: „T'al on